

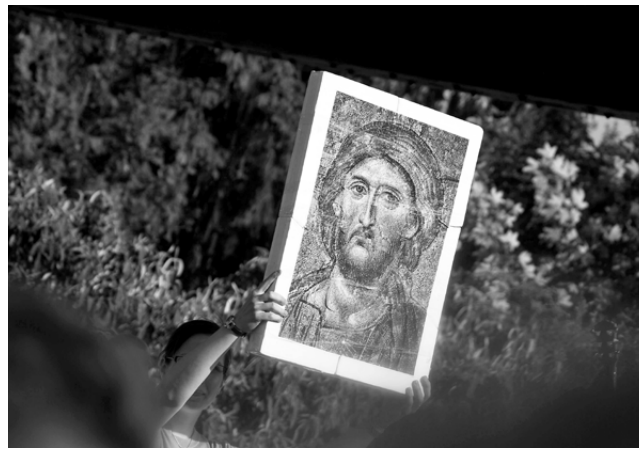
TANÚSÁG

A Nagymarosi Egyházközség Hírlevele

► Miért jövünk be mindig? ...

Pünkösd második vasárnapján Krisztus testét ünnepeľjünk. Erről tesz tanúságot az Egyház körmenet által. Kihangsúlyozza az Úr Jézus közöttünk élő valóságát, ami üdvösségünk szent titka. Ezt mondta az Úr nekünk: *„Én veletek vagyok mindennap a világ végéig.”* Az Úr mondása kérdés: Nekem is szól? Hiszem-e Krisztus valóságos jelenlétét az Eucharishtiában???

Még diák voltam, amikor plébánosom sokat mesélt Tazéról, Roger Schützről. Egyik vasárnap pont átmentünk a templomba szentségimádásra. Ima után megint mesélt Roger testvér gyerekkoráról: Egyik vasárnap, ebéd után édesapjával sétáltak a szokott módon, és amikor a katolikus templomhoz értek, bementek – az édesapja volt az evangélikus lelkész, ott a faluban. A kislány egyszer megkérdezte tőle: – *„Miért jövünk be mi mindig a katolikus templomba, amikor mi evangélikusok vagyunk? – Azért mert itt lakik az Úr Jézus”* – válaszolta az édesapja.

Fotó: Németh Zoltán Pál

Plébánosom története elgondolkodtatott. Engem is arra ösztönzött, hogy az Úr Jézus jelenlétét komolyabban vegyem az Eucharishtiában. Ha egy evangélikus ember így gondolkodik, akkor nekem, a katolikusnak még inkább el kellene köteleződnöm az élő Krisztus iránt. Akiben hittem, de a jelenlétének mégse tulajdonítottam nagy jelentőséget. A szeminárium előtt, amikor a meghívásomat kaptam, ez a történet is hozzá segített az Úr Jézus elkötelezett szolgálatához, és az Oltáriszentség imáadásához.

Felszentelésem után egy-két évvel kerestem egyik pap barátomat, aki a Tömő utcában szolgált Teréz anya nővéreinel, mint szerzetes.

Amíg vártam az atyára, láttam az egyik nővért, ahogy kitisztítja egy ember lábán az elhanyagolt sebet. Fölvédött a kérdés bennem, hogy tudja ilyen tisztelettel és elkötelezetten végezni a munkáját? Erre akkor kaptam meg a választ, amikor Érdre kerültem plébánosnak. Ott elég sokszor följártam a nővéreknek misézni, és tapasztaltam az ő szegények és elesettek iránti közvetlen szeretetüket. Újra elcsodálkoztam: Honnan veszik ezt a hallatlan erőt mindennapi tevékenységükhöz? Ak-

kor rájöttem, hogy napjaikat egyórás szentségimádással kezdik. Ez *„a szent semmittevés”* adja nekik a lelki erőt az emberekhez. És ez vezetett engem is a plébániánkon a szentségimádásra, mert bár imádkoztam, de innen-től kezdve mélyebben tudtam átélni Jézus jelenlétét. Ez irányított rá

arra, amit Jézus mond: *„Én veletek vagyok minden nap a világ végéig.”* És a Cursillóba való bekapcsolódásom által értettem meg, hogy Jézus jelenléte mennyire valóságos. Jézus és én, együtt legyőzzük a világot! És, ha mindenki tudná ilyen bensőségesen megélni a hitét, akkor sokkal hamarabb leszállna a mennyország a földre, és közösen dicsősíthatnánk Istent.

Fotó: Németh Zoltán Pál

Az Eucharisztia ünneplése

*Mindenki táplálékaként,
ahogy már írva van,
adom, mint élő eledelt
a világnak magam.*

/ Pilinszky János: Parafrázis /

*„A remény embere vagyok: nem emberi érvek,
nem természetes optimizmus
táplálja bennem a reményt,
hanem egyszerűen hiszem,
hogy a Szentlélek működik
az Egyházban és a világban,
A remény embere vagyok, mert hiszem:
a Szentlélek mindörökké a Teremtő Szellem,
aki minden reggel új szabadságot,
örömet és bizalmat hoz
azoknak, akik befogadják.
A remény embere vagyok, mert tudom:
az Egyház története hosszú,
és tele van a Szentlélek csodáival.
Gondoljatok a prófétákra és a szentekre,
akik döntő órákban
a kegyelem csodálatos eszközei voltak,
s fénycsóvát vetítettek elének az útra.
Hiszek a Szentlélek meglepetéseiben.”*

/ Leo Josef Suenens /

*„Jézus... jelen van megannyi fivérünkben és
nővérünkben, akik ma őhöz hasonlóan szenvednek:
rabszolgamunkától szenvednek, családi tragédiák miatt szenvednek, betegségek miatt szenvednek... Háborútól és terrorizmustól szenvednek, a fegyvereket szállítók és azokkal lesújtók érdekeitől szenvednek. Olyan férfiakra és nőkről van szó, akiket becsaptak, méltóságukban megaláztak, kidobtak... Jézus ott van bennük, valamennyiükben, és azzal az eltorzult ábrázattal, azon az elcsukló hangon kéri – tőlünk kéri –, hogy nézzünk rá, ismerjük fel, és szeressük.”*

/ Ferenc pápa virágvasárnapi beszédéből /

Tisztelt Olvasó!

A Tanúság a tiéd! Igazán sajátodnak érezni akkor fogod mégis, ha megszólalsz benne. Épp te! Amikor felfigyelsz, figyelmeztetsz, vagy figyelmeddel rávezetsz valamire. Kicsik derűje, fiatalok igényessége, felnőttek életismerete, öregek messzelátása legyen ajándék a közösbe!

Adjad hát jó szívvel mindnyájunknak!

| A SZERKESZTŐSÉG |

► És ezért nem kell akciózni

Élőszóban Varga László püspökatyá

Amikor elcsendesedtem, jöttek föl a sötétségeim. Tudtam, hogy nem vagyok jó ember, de, hogy ilyen sötét alak, azt nem tudtam. De azt is tudtam, hogy a legjobb helyen jött fel. Meg azt is tudtam, hogy az orvos először felnyitja a sebet. Ki kell tisztítani. És azt gondoltam, hogy Isten ezt csinálja velem. Olvastam a Bibliában, hogy az Isten kezébe kerülni rettenetes dolog – gondoltam akkor jó helyen vagyok. Ez úgy kezdődött, hogy kivettem az órát, és pontosan 60 perc múlva fölkeltem. Kimértem a 60 percet, rettenetes dolog volt! A lelkivezetőm azt mondta: ki kell tartanom. Tudtam, hogyha az 58 perc, akkor 2 hét múlva már nem jövök, mert alkudozni fogok, és vége. Kibírtam a 60 percet, és ez így ment szept. 10-től márc. elejéig. Rettenetes volt!

És március eleje volt, 5.? 6.?, ugyanígy kivettem az órát. Letérdeltem. Szándékosan nem vittem rózsafüzért, nem vittem zsolozsmát, nem készültem prédikációra, mert ez kettőnkéről szól. A mi kettőnk személyes kapcsolatáról. Nincs élő, személyes kapcsolatunk az élő Istennel. Csak akcióink vannak és tetteink Isten felé. És vallásgyakorlatunk van, és ez a legveszélyesebb ezen a ponton! Mert a vallásgyakorlatommal megvédem magam az Istentől. Mert én megtettem, amit kell. És ilyen volt a szentségimádás. Akár seminarista voltam, beosztottuk, hogy milyen imák,

meg énekek, egy órán keresztül ment a program, amit mi csináltunk – Istennek. Vagyis, megvédjük magunkat attól, hogy találkozzunk vele. Hogy megszólítson, és hogy megváltozzunk. Mert az imának a lényege az átváltozás. Minden kapcsolat, szeretetkapcsolat lényege a megváltozás. Mert a szeretet és a szenvedés formál át bennünket. A nagy szeretet és a nagy szenvedés. Olyankor magunkká válunk. Ha ez a kettő hiányzik, akkor védjük a várat, magunkat, és nem akarunk változni. A kapcsolatban a legfontosabb az, hogy változnom

kell, mégpedig egyre teljesebben visszatükrözve őt. És Ő ki akarja bontani bennem a szentet, aki Ő maga. És ez a kapcsolatban megy. Ezt ő elvégzi, ezt csak meg kell engednem. Meg kell adnom magam ennek a kapcsolatnak. És ezért nem kell akciózni... Nem tudom, jó-e hasonlat: ha a szerelmesek ölelik egymást, ott nem kell semmit csinálni, meg kell engedni, hogy megöleljenek. Nem kell magyarázni, engedd, hogy megöleljelek. Isten szenvedélyesen szeret. Tele van tűzzel. Ha megengedem, akkor megölel. De nem kell extra istenélményekre gondolni. Nekem sose volt. Pedig már rég ott voltam az Úr előtt, és nagyon örülök, hogy nem volt, mert ki tudja, mi lett volna. Mert én két lábon szeretek állni. És azt mondtam magamnak: te egy józan misztikus vagy, aki nem szálldos. Ennek én örülök, hogy még nem lebegtem, ennek én örülök, hogy ezt még nem kellett átélnem. A lényege, a tét az, hogy egyre mélyebben bele merjek menni, hogy megadjam magam, és átváltozzak. Meg kell engednünk, hogy ez a szeretet elérjen a legmélyebben, és akkor elkezdünk változni.

A kamaszoknál gyakran mondjuk: „hagyd abba, ne csináld, ne egyél!”, hú! És nem számít... Beleszeret valaki, magától változik. Abba hagyja a csúnya beszédet, a rossz szokásait, csak úgy magától.

Amikor Kaposvárra kerültem, és nyilvánosan elkezdődött az egész napos szentségimádás, 1998 január 4-én, kértem, hogy senki ne imádkozzon, énekeljen hangosan, mert azzal legyőzi a másikat.

A keresztények nagyon szeretnek versenyezni, és a glóriák szikráznak, összeérnek a nagy dicsőségben. Én azt kértem, legyünk szegények, olyanok, amilyenek valójában vagyunk. Nagyon szegények vagyunk Istenhez képest, de ez öröm, ez szabadság. A szegénység, szabadság. Nagy belső szabadság. Nem kell félnem, hogy elvesztem, mert minden az Övé. És ezt jó felfedezni ebben a kapcsolatban. Az Oltáriszentségben Ő a legszegényebb, és egészen eszköztelen.

Fotó: Németh Zoltán Pál

► Hiszem, hogy létezik átjárás

Fotó: Németh Zoltán Pál

De Damian felhívása ellenére mégsem tudtam harsányan belekiáltani minden második mondata után az éterbe azt, hogy ÁMEN, vagy azt, hogy ÁLLELUJA. Szintén idegen volt számomra a rengeteg össznépi társasjáték: most az tegye fel a kezét, aki...; álljon föl az, aki...; kiáltson nagyot az, aki...; jöjjön előre a színpadhoz az, aki...; stb. De mindez mégis abszolút hiteles volt, mert azok, akik szívesen részt vettek mindebben (a jelentős többség), teljes örömmel és teljes odaadással cselekedtek ezeket, belülről megélve, és látszott, hogy felszabadultságuk, örömük nem a külsőségeknek szól.

A márciusi karizmatikus lelki konferenciáról

Előrebocsátom, hogy nem vagyok karizmatikus, és ezen a hétvégén sem hívt meg az Úr e tekintetben a soraiba. Soha nem voltam még ilyen rendezvényen, de nagyjából sejtettem, mire készüljek, hisz előzetesen tájékoztattam az írott és a film-anyagokból. Nem az én pályám a hitnek ez a fajta megélése, de nem előítélettel, hanem nyílt szívvel érkeztem. Kellemes, megnyugtató érzés volt belépni a csarnokba, sok száz keresztény testvérem közé, pillanatok alatt otthonos közegben éreztem magam. A Te Deum zenekar rendkívül színvonalasan szolgálta zenéjével a rendezvényt, ha kellett lelkesített, ha kellett feltüzelt, ha kellett elcsendesített, abszolút szolgálva, nem élotérbe helyezkedve. Damiant még sosem láttam élőben, valóban hihetetlen léleteli és szuggesztív figura. Mindent elhittem neki, amit mondott kereszténységünk kedvetlenségéről, a szabadon szárnyaló Szentlélek általunk történő megzabolázásáról/ketrecbe zárásáról, az Úrban való repeső örömünk kimutatásának impotenciájáról, sőt ezen örömök eltitkolásáról, szégyenérzetből. Magamra, magunkra, ismertem szavaiban.

A Lélek hívása, kiárasztása, egybeolvadva a szentségimádással engem is mélyen megérintett. Mi a párommal, Máriával nem mentünk előre a színpadhoz, ahogy ezt a többség tette, de a helyünkön maradván, imába merülve mi is éreztük, hogy jelen van az Úr, jelen van Krisztus, jelen van a Lélek.

Összefoglalva: hiszem, hogy ez is a keresztény hit egy igaz, léleteli és örömteli formája. Hiszem, hogy nagyon mély és hiteles, hiszem, hogy létezik ilyen szinten az átjárás Isten és ember között. Ezúttal nem kaptam meghívást ebbe a csapatba, nem kaptam meg a karizmát mindehhez. Illetve lehet, hogy Ő hívott, de nem voltam még kész az elfogadására. A Jóistenre bízom, hogy lesz-e az én utam valaha, valamikor ez. Figyelek és várok türelemmel. Ő pedig már tudja, amit én még nem.

| HEININGER FERENC |

„Ugyanígy a Lélek is erőtlenségünk segítségére siet. Mert nem tudjuk, hogy valójában mit is kell kérnünk, de maga a Lélek esedezik értünk szavakba nem foglalható sóhajtozással.” / Róm 8, 26-27 /

► Kérő és közbenjáró ima

Az arlói nővérek betegeinkért végzett közbenjáró imája után Hortoványi Emőke megkérdezte tőlünk, hogy Mit vártunk az imaalkalomtól? Mit éltünk át? Történt-e változás? A kérdések hallatán nagyon sok dolog és érzés kavargott bennünk, amíg a napokban meg nem kaptuk Barsi Balázs atya alábbi elmélkedését:

„A kérő imádságban nem Istent »vesszük rá«, hogy jó legyen hozzánk és másokhoz, hanem az ő örök jóságának nyitunk ajtót a magunk és mások számára. Az Úr Jézus maga mondja: »Kérjétek és adatik nektek.« Illetve: »Bármit kértek az én nevemben, megadatik nektek.«

De meg kell tanulni kérni. A »bármi« nem azt jelenti, hogy ami csak az eszünkbe jut. Akárhogyan kérjük, Isten semmi olyant nem ad, nem is tudna adni, ami az örök boldogságunkat akadályozza, ami az üdvösségünkre káros lenne... teremtmény kér a Teremtőtől, aki előre látja a sorsát, a halál és a feltámadás utáni életét... Ebben az összefüggésben kell szemlélni a csodás imameghallgatásokat is.

Egy embertől hiába kérjük, nem tud csodát tenni. Istentől csodát is szabad kérni – de mindig azzal az előre elfogadással, hogy »legyen meg a Te akaratod«. Soha ne felejtsük, hogy Isten nem tud rosszat tenni. Amit kérünk, néha nem adja meg – de ad másvalamit, sokszor többet helyette. Ez Isten előrelátó jósága.

Ezért...a Teremtőbe vetett bizalomnak kell áthatnia a kérést! Ha Isten nem is hallgatott meg – látszólag –, akkor is le kell borulnunk és meg kell köszönnünk, mert valójában meghallgatott, csak még nem tudjuk, hogyan. Akkor hiteles a kérő ember magatartása, ha a »nem-meghallgatást« is el tudja fogadni, mint Isten szeretetteljes ajándékát.

Amikor a karonülő gyerek kapkod az éles kés után, és hisztizik, hogy adjuk oda neki, akkor magunkhoz öleljük, de nem kapja meg, amit kér...Kérjük, hogy gyógyuljon meg a beteg. Ha nem gyógyul meg, akkor talán a kérésünk segített neki, hogy üdvözüljön. Meghal majd, de ott lesz a szentek között, vagy talán kap egy sugallatot, és a halála előtt bűnbánatot tart... Egyetlen imameghallgatás fényt vet minden kérő imádságra: az, amikor a názareti Jézus kiáltott az Istenhez a kereszten. Az Atya meghallgatta őt, és harmadnapra dicsőségesen föltámasztotta. Ebbe az imádságba van belehelyezve az emberi történelem, az egész életünk, hiszen Krisztusban az Atya a mi testünket támasztotta fel. Tehát Isten – szent Fia által – minden ember kiáltását meghallgatta. Nekünk ennek tudatában kell élnünk az életünket, szemlélnünk összes kérésünket, meghallgatott és úgynevezett meg nem hallgatott imádságainkat, a kisebb-nagyobb csodákat, amelyeket életünk során mindannyian megéltünk.”

Sokszor türelmetlenek vagyunk és nem értjük, mit miért ad nekünk a Jóisten, de minden esetben próbálunk az említett alázattal és Isten tervére nyitottsággal kérni és elfogadni, amit kapunk.

| EDIT ÉS KRISTÓF |

Foto: Németh Zoltán Pál

► És egyszercsak...

Beszélgetés Tisch Mártival a közbenjárásról

Neked milyen élményed volt a közbenjárással?

Úgy kezdődött, hogy többször imádkoztak értem, és megtapasztaltam a közbenjáró ima erejét. Jó egy éve érzem, hogy az Úr szeretne rendszeres közbenjáró imaszolgálatot Nagymaroson, és azóta imádkozom érte! De idáig bénult voltam. És egyszercsak leesett a gyümölcs a fáról, miután Felházon imádkoztak értem. Amikor a Szentlélek cselekszik, csak történnek veled

a dolgok, nem tudsz, nem akarsz ellenállni. Csak nézel, és csodálkozol. Az is hallatlan, ami általam, az én közbenjárásomra történt. Vagyis, egyszer mások által kapja az ember a kegyelmet, másszor általa kapják mások – mindkettő valóságos csoda!

Foto: Németh Zoltán Pál

Mi a célotok, és hol tartotok? Csapatmunka ez?

Jelenleg akkor szoktunk összejönni, ha valakit közülünk indít rá a Lélek. Én arra kaptam meghívást, hogy személyesen járjak közben az emberekért. De vannak, akik a háttérben maradva hordozzák az imára szorulókat. Most úgy tűnik, a csapat egy része be fog kapcsolódni egy projektbe, ami a betegekért, krízishelyzetben lévőkért jött létre, és nagyon friss dolog. Nincs előre megszerkesztett forgatókönyvünk. Próbáljuk meghallani az Úr hangját lépésről lépésre, és odaszánni magunkat egyre teljesebben.

Vannak szerepkörök? Mire van még adottságtok?

Az Úr emberi szíveket kíván, nem szerepeket és funkciókat. És mindenkit adottságai szerint, személyesen hív el, kit erre, kit arra. Egy folyamatba léptünk bele. Tanuljuk az önátadást, a tökéletességre törekvés és a kontroll feladását, hogy merjünk bátran kilépni.

Tanuljuk, hogy amit kapunk, bátran adjuk tovább, és osszuk meg egymással hitünk épülésére, örömünk teljesedésére. Próbálunk ráhagyatkozni az Atya akaratára, és keresni azt. És, hogy ez milyen tempóban, és milyen konkrét formákban fog kifelé megnyilvánulni, az számomra is folyamatosan kibontakozó titok. Sok ajándék-találkozást, köszönetet, örömteli visszajelzést, megosztást kaptam az anyák napi dicsőítő és közbenjáró alkalom után, és azóta is folyamatosan. Isten elhalmoz ígéretekkel, és ez csak a kezdet. Egyszerűen komolyan veszi, hogy ha egyet adsz neki, ő

százat ad vissza. Arra is van hívásom, hogy legyenek olyan napjaink, amikor lélekben együtt imádkozunk, böjtölünk azokért a szándékokért, amiket az Úr aznap nekünk akar ad. Nagyon izgalmas! Az Imádság Háza mozgalom osztrák vezetője, Elke Mölle 2014-ben sze-

mélyes próféciát kapott Magyarországról. Arról, hogy mi a szerepe az ébredésben, mi a szerepe ezekben az új időkben? Válaszul éppen a közbenjárást kapta! Csodálatos karizma, amihez nagy alázatra van szükség, mondta. Talán Izajás könyvében szól így az Úr a prófétahoz: „*Kerestem embereket, akik őrt állnak a falak közt a részben*”... Embereket, akik őrt állnak a harc idején, ami folyamatosan zajlik szellemi szinten. Embereket, akik azt mondják: Itt vagyok! Ez a közbenjárás.

Mit vártok a közbenjáró imától?

Hogy az Ő műve egyre jobban kiteljesedjen. Hogy Ő egyre valóságosabban itt legyen közöttünk, és felépítse belőlünk az Ő testét. És bizonyosan fel fogja építeni, mert megígérte: bármit kérünk az Atyától az Ő nevében, megadja, mert szeret! Csak menni kell vele, mint egy gyerek. És ebben áll az igazi öröm és szabadság.

▶ Valóságos jelenlét

Először egy kicsit vonakodva, a fiammal megbeszélve feliratkoztunk a szentségimádás listájára. Eleinte aggódtam, hogy mit is fogok ott egy órát csinálni. Próbáltam imádkozni, volt, amikor aludtam, volt, hogy csak egyszerűen néztem őt. Megnyugodtam, amikor Varga László püspök azt mondta, ha alszom a szentségimádás közben, a legjobb kézben vagyok, álmomban is megáld engem az Úr.

Teltek a napok, a hetek, és azt vettem észre, hogy szinte naponta betérek egy rövid kis időre a templomba. Most három hónap elteltével elmondhatom, hogy szinte hiányzik, ha nem megyek be.

Nálunk minden templomba járó hívő tudja, hogy Krisztus valóságosan jelen van az Eucharishtiában, eszünkbe sem jut ezt megkérdőjelezni. Az Eucharisztia nem emlék a múltból, nem holt dolog, hanem a legélőbb élet. Minden nap új, eleven, örökkévaló és változatlan. Soha nem veszti el érvényességét. Ő ott van a törékeny szentostyában, minket gyógyít, vigasztal, átölel szeretetével. Nem is tudjuk felfogni, hogy milyen szerencsések vagyunk, hogy minden nap találkozhatunk vele, és a nap folyamán láthatjuk őt. Ő valóban velünk van mindennap egészen a világ végéig. Krisztus oly keveset vár tőlünk. Bizalmat és elfogadást kér. Ne hanyagoljuk el ezt a lehetőséget, amit kaptunk, hogy Vele lehessünk! Menjünk Krisztus után a megszentelődés, a valódi élet és a valódi szeretet felé!

A szentségimádás alatt őszintén előadhatjuk Krisztusnak minden fájdalmunkat, örömeinket, problémáinkat. Krisztus folyamatosan munkálkodik az életünkben, gyógyít, megvigasztal, szeret minket. Neki ajánlhatjuk összes fájdalmunkat, félelmeinket, bűneinket. Krisztus hihetetlen dolgokat visz végbe azok életében, akik teljesen rábízzák magukat. El kell jönni Krisztushoz, imádni

őt az Oltáriszentségben. Fel kell ismernünk, hogy mit visz végbe bennünk az Úr, amiért állandóan hálnak kell lennünk. Mi befogadjuk őt, Ő befogad minket. Mindig a jelenben kell élnünk, mert csak akkor halljuk meg, hogy Ő mit mond, mit üzen nekünk. Az elcsendesedésünkben Ő előjön és mindent megtisztít. Az Úr a csend barátja. A csendben egyformák vagyunk. Ki kell bírunk, hogy nem csinálunk semmit. Neki csak egy vágya van, hogy találkozhasson velünk. Gyertek és próbáljátok ki!

| GERGELY ÁGI |

Kezdjük megérteni...

„Amikor az evangélium hívását halljuk, hogy életre szóló igent mondjunk, néha fölmerül a kérdés: Hogyan maradhatok hűséges? Az igen elbűvöl, de ezzel egyidejűleg kiszolgáltatottá tesz, és bizonytalankodást okozhat. De egy napon csodálkozva vesszük észre magunkat az úton, Krisztus lába nyomában: ezt az igent a Szentlélek helyezte szívünk mélyébe. Ekkor kezdjük megérteni Mária válaszát: Teljesedjenek be rajtam szavaid!”

/ Roger testvér /

Fotó: Németh Zoltán Pál

Fotó: Hans Braxmeier / világháló /

Elsőáldozó letterem

Gyerekkorom óta volt bennem egy hiányérzet. Mért nem voltam vagy lettem elsőáldozó? Ezek az érzések mindig felerősödtek bennem, mikor gyermekeim, rokonaim, ismerőseim gyerekeinek e lélekemelő szertartásán részt vettem. Kedves ismerőseim invitálására 2015-ben jelentkeztem az Alpha kurzusra. Az ottani élmények és a hangulat erősített meg hitemben, hogy nem érdekes, hány éves vagyok, de én szeretnék elsőáldozó lenni. Szeretném megköszönni azoknak, akik segítettek felkészülni: Zoltán atya, Kmetty Erzsébet, Erdősi Szilveszter és felesége, Marcsi. Azóta, úgy érzem, megszűntek a kétélyek bennem, és feltételek nélkül tudok hinni.

| VARJÚ LÁSZLÓNÉ ÁGI |

Babits Mihály: *Eucharistia* / részlet /

*A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.*

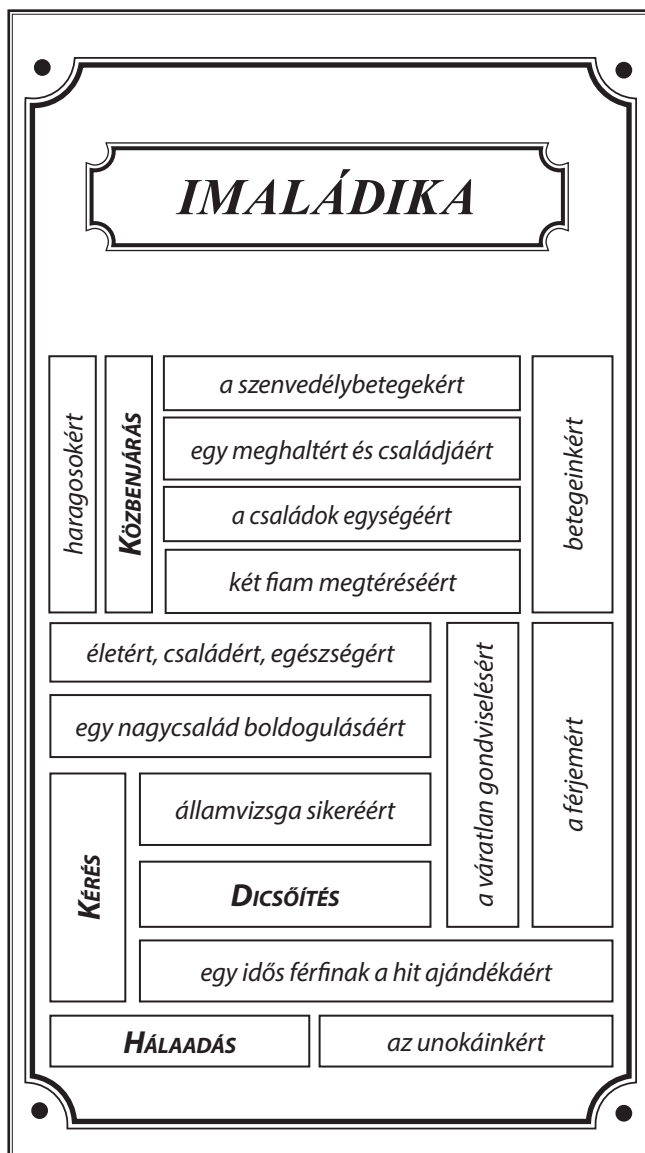
*A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér*

*minden családot s törzseket.
Egyik karja az igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,*

*ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?*

*Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,*

*hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.*

Ami nagyon elgondolkodtat

Mi érintett meg az Alpha kurzus után?

Az előadók személyisége, nagy hitük (Julcsi, Ildikó, Ági, Gyula, és természetesen István atya), felkészült, őszinte szavaik. Csoportvezetőink: Ági, Attila, Pötyi lelkiismeretes munkája, a mindannyiunk felé irányuló gondoskodó szeretete és Attila zenéje.

A tagok egymás iránti figyelme, szeretete, egymás felfedezése, a barátság érzésénél nagyobb, már mondhatom azt, hogy az isteni szeretet kiterjedése köztünk. Ami legjobban megérintett, az a téma – a mindennapokban hogy van ott velünk Isten.

Amit eddig a szerencsének tudtam be, a párválasztásom, hivatásom megválasztása, az az isteni gondviselés állandó mellettem léte! És ezt most fedeztem fel. Hálát adok páromért és hivatásomért!

Az egymásért és magunkért könyörgő ima (Kismaroson, majd a másik alkalommal a csoportban.) Ezen

imák során érezni lehetett a szívünkbelől jövő őszinteséget, és azt is, hogy ez csak mi közöttünk marad, és nem (ki sem merem mondani) pletyka téma.

Ami nagyon megérintett még, az a templomi homályban eltöltött tíz perc, amikor csak én voltam ott és Jézus.

Nagyon elgondolkodtat István atya szava: *„Vállaljuk fel bátran az egyházhoz tartozásunkat!”* Ebben még gyenge vagyok, visszatartanak az előítéletek. Mottónak szánom az ének azon mondatát: *„Engedd, hogy szeressen az Isten!”* Ebben még erősödnöm kell.

Köszönöm, hogy itt lehettem, hogy mindnyájatokhoz közelebb kerülhettem. Az esték hatására párommal is még közelebb kerültünk egymáshoz. Még türelmesebbek vagyunk egymással. És köszönöm, hogy felfedeztem a bennem rejlő hitet!

| CSERVÁRI GÁBORNÉ |

Fotó: Kovács Gábor

► Szeretettel ajánlom mindenkinek

Az ALPHA kurzusról

István atyától halottam róla először, a későbbiekben pedig Kanyó Ágikától. Nem is igazán tudtam, hogy mi ez, de nagy érdeklődéssel fordultam a lehetőség felé.

Én 2010-ben kezdtem el egy felnőtt katekumenképzésre járni Tamás atya segítségével. Akkoriban még nem tudtam, hogy pontosan mit keresek, csak azt, hogy valami nagyon hiányzik az életemből. A második alkalmon fogalmazta meg ezt az érzést kedves előadónk a kirakó játék példájával: egy Isten-alakú hézag tátongett a lelkemen, amit semmi mással nem tudtam pótolni. Tele voltam kérdéssel, bizonytalansággal, téves elképzelésekkel, félelemmel: hogyan bízzam az életem Istenre, hogyan adjam át az irányítást Istennek?

Sok minden szóba került, és minden alkalommal volt egy-egy mondat, üzenet, ami megragadt a lelkemben.

A Szentlélek-hívó napot külön kiemelném, ami szavakkal nagyon nehezen leírható esemény volt. Mintha az összes bánatom, örömem, kérdésem, kételem, tévelygéseim és félelmem előkerült volna aznap összesűrítve. Megdöbbenő volt ezt megtapasztalni, és a nap végére mintha egy angyal elsimogatta volna a hullámokat a lelkemben.

A szerda esték elég hosszúra nyúltak a mi csoportunkban, szinte sosem tudtuk befejezni a beszélgetéseinket, mert m annyi mindent szerettünk volna megosztani egymással. Nagyon kedves, értékes, szeretetre méltó emberekkel ismerkedtem meg közelebbről. Szerencsés vagyok, hogy ebben a csoportban ilyen őszintén és mélyen meg tudtunk nyílni egymás számára. Ez az egyik legfontosabb üzenete nekem az Alphának, hiszen Isten a szeretet, a bizalom, a hit és a

remény, és ezt mi itt mind megtapasztaltuk. Közelebb kerültünk egymáshoz, és ezáltal az Úrhoz. Többek lettünk emberileg, lelkileg. Ráadásul új barátságok születtek, nagyon jó közösségek alakultak ki.

Szeretném megköszönni a szervezők munkáját, mert ők nem csak az idejüket és energiájukat adták nekünk, hanem a szeretetüket és a bizalmukat is. Hálas vagyok érte! Jó lenne, ha minél többen el tudnának jönni az Alpha kurzusra!

Végezetül Mezei Mária gondolatát idézném:

„S tudod-e, hogy az élő szeretet megváltoztatja körülötted az embereket is? Mert az is a szeretet törvénye: akinek egyszer szeretetet adtál, az előbb vagy utóbb kénytelen azt továbbadni, de – vigyázz – nem neked adja vissza, hanem valaki másnak. Hiszen éppen az a szép, hogy egy kevés élő szeretet végtelen láncolatát indítja el a szeretet átadásának, és egyszer valahonnan, valakitől – amikor a legnagyobb szükséged van rá – megnövekedett formában szépen visszakerül hozzád Ugye, ti fénylő szemű hívők, ti, akikben már megszületett a szeretet, ugye, ti tudjátok, hogy ez az igazság?”

| MACSKÁS KATI |

Fotó: Kovács Gábor

► Most kezdődött el

Fotó: Kovács Gábor

Mit adott nekem az Alpha kurzus?

Egy bensőséges, igaz, tartalmas előadássorozatot a hitről, melynek középpontja Jézus Krisztus volt. Három hónapon keresztül heti rendszerességgel találkoztunk az előadóinkkal, csoportvezetőinkkel és csoporttársainkkal. Az idei Alpha sok embernek felkeltette érdeklődését a hit iránt, így három kis csoport is létrejött, ami 14-18 főt jelentett. Hála a Mindenhatónak! Az előadások után minden alkalommal kiscsoportos beszélgetésekre került sor az elhangzott témákkal kapcsolatosan, a saját életünkre, hitünkre vonatkozóan.

Csoporttársaimat már régebről ismertem. Úgy látom, a bennünk rejlő Szentlélek segítségével, végül nagyon jó és bizalmas közösséggé kovácsolódtunk. A kurzus közepe felé Kismaroson a templomban és a közösségi házban került sor egy egész napos előadásra a Szentlélekről és a Szentlélek kiadásáról. A napot hálaadó zenés dicsőítéssel zártuk. Számomra emlékezetes, meghatározó, nagyon szép nap volt, annál is inkább, mert István atya tartalmas előadásában megértettem a Szentlélek fontosságát, mert cselekedeteimben, embertársi kapcsolataimban, hitem növekedésében elengedhetetlen. A Szentlélek kiadását előadóink, csoportvezetőink segítették imáikkal, az általunk kért imaszándéokra. A meghitt templomi jelenlét, a Jézussal való találkozás felejthetetlen feltöltődés volt számomra.

Az utolsó előtti alkalommal házi feladatot kaptak a résztvevők. A feladat lényege: a csoport minden tagjáról rövid jellemzést kellett írni, ahogy látjuk őt. Imádkoztam az Úrhoz, hogy adjon őszinte gondolatokat. Vívódtam, de a leírt gondolataim megszülettek, amit a kurzus utolsó estjén adtunk át egymásnak. Másnap otthon átolvastam társaim gondolatait rólam. Meghatóak voltak, el is érzékenyültem. Rájöttem, hogy ezek a gondolatok érdek nélküli, szeretettel átítatott őszinte megnyilvánulások. Megerősödött bennem, hogy az Isten jónak teremtette az embert. Örömmre szolgált, hogy feleségem is részt vett a kurzuson, egy másik csoportban, és így mindketten jobban megismerhettük keresztény hitünk alapjait. A kurzus méltó befejezése a „rendhagyó” ünnepi szentmise volt. István atya útravalója most is fülemben cseng: „Nektek az Alpha kurzus most kezdődött el!”

Szeretném megköszönni a segítőknek az önfeláldozó szolgálatot, a finom vacsorák elkészítését, felszolgálását, az imacsoportnak az imákat értünk, a gitárosoknak az estre való ráhangolódást. Külön köszönet illeti a szervezőket és a csoportvezetőket. Az Alphát meleg szívvel tudom ajánlani hívőknek és útkeresőknek egyaránt.

Hála és dicsőség a Mennyei Atyának!

► De mit tehetek én? III.

Laudato si' (Áldott légy) enciklika margójára

Fotó: Láng András

c.) VÁSÁRLÁS

- Igyekezz a hozzád legközelebb gyártott/termesztett terméket megvenni. Előnyben a nagymarosi piac! Más esetben is próbáld időt szánni arra, hol gyártották a terméket! Ám nem csak a magyar termék a lényeges, hanem hogy az országon belül honnan szállították a boltba. Nem mindegy, hogy pl. a tejfölért a szállítónak 150 vagy csak 15 km-t kell megtennie. Ez különösen kritikus pont lehet a szezonon kívüli gyümölcsöknél, hisz bőven érkezhettek külföldről...Ne nem történik tragédia, ha októberben nem eszel pl. epret... Miközben, mondjuk Csehországban ne a magyar terméket keresd, mert oda az jön messzebből!
- Bevásárláshoz vigyél textiltáskát, újra-szatyrot, vagy az előző kiflis zacskót. Szegény műanyag zacskók legjavát azért készítik el a kőolajból, hogy a bolttól a házig vezető 5-10-30 perces utat megtegyék!
- Csecsemős családban hihetetlen hulladékforrás a pelenka – ezt mi is tapasztaltuk. Válassz valami természetesebb alapanyagút, hogy könnyebben le tudjon bomlani. Némileg drágább „ma”, azonban kevesebb galibát fog okozni „holnap”... Az igazi persze a textilpelenka, de tudjuk, hogy a kismamák sem időmilliomosok.

d.) KÖZLEKEDÉS, UTAZÁS

- Felejtsd otthon az autót. Ha nem, optimalizálj: csak a vasútállomásig, egy megállóig menj vele. Persze, kényelmes az autó (pláne, kellemetlen,

hideg időben, fűtve, rádiót/zenét hallgatva), de ez hamis érzet, ha dugóban töltöd az időt. Valójában stressz- és légszennyezési forrás. Ha kénytelen vagy rendszeresen autózni, fix útvonalon, az egyházközségi listán hirdesd meg, mint telekocsit. Így másnak segítesz, s fejenként kevesebbe is kerül.

- Ingáznom kell Budapestre minden nap. A vonatot viszont nem szívesen cserélném fel autóra, mert az időnként előforduló késések ellenére is kifejezetten tervezhető és pihentető utazási forma; ezen felül környezetbarát. Az új FLIRT motorvonatok pedig fékezéskor visszatáplálnak áramot a hálózatba.
- Napi tapasztalatom, hogy a bicikli Budapesten igenis közlekedési alternatíva. Némi előkészület (sisak, lámpa, láthatósági mellény) nem árt, de a fővárosi autósok már egészen elfogadták, és általában partnernek tekintik a kerékpárosokat. Egy jogos feltétel: a KRESZ szabályok ránk, biciklisekre is vonatkoznak! Kiváló lehetőség a MOL BUBI, ha nem a sebesség, hanem maga a mobilitás a lényeg, hisz sok tucat dokkoló állomás található már Budapesten.
- Ha teheted, cseréld fel vonatra a buszt, közeli külföldi útnál a repülőt is! Utóbbi csak látszólag gyorsabb pl. Ausztriába, Csehországba, Dél-Németországba, hiszen jóval korábban ki kell menni, és a terminált sem lehet azonnal elhagyni. A nemzetközi vonatok igazán magas színvonalúak, kényelmesek, és még a tájban is több idő van gyönyörködni.
- Ha van lehetőséged, végy elektromos autót. A Kormányzat ezt most számottevően támogatja, új jármű vásárlása esetén.
- Ha nem szükséges, ne járasd a légmentes autót a kocsiban, ne hagyd rajta fenn a csomagtartót, tetőboxot! Figyelj a keréknyomásra, mert ha lapos a gumi, az üzemanyag bánja.

A fenti tippek tehát bátran használhatók, de ki is egészíthetők. Azt gondolom, mi, egyének, nagymarosiak leginkább akkor tudjuk megérteni, és megélni Ferenc pápa Laudato si' (Áldott légy) kezdetű enciklikáját, ha a mindennapokban igyekszünk ténylegesen tenni Teremtett Világunkért.

▶ Ahol valóban összeért a föld az éggel

Tavaszi miséken

Idén tízen indultunk útnak Nagymarosról Csíksomlyóra. Tudtuk, hogy hosszú, és fárasztó útra vállalkozunk, de nyitott szívvel és nagy várakozással vágtunk bele. Csíksomlyón minden év Pünkösdjén csoda történik. Száz- és százezrek zárandokolnak a Szűzanyához, segítséget kérve, köszönetet mondva vagy alázattal imádkozva. Összeszorult torokkal, a könnyeinkkel küszködve láttuk, amint átszellemült arccal imádkozik az a sok ember. Szinte tapintható az őszinte hit, a kapocs Babba Mária és a hívő emberek között.

Két nappal a búcsú előtt elmentünk a kegytemplomba, a Szűzanya szobra előtt imádkozni, egy kicsit megérinteni. Majd sorban letérdeltünk az oltár előtti lépcsőre, mind a tízen, és Pócs Pötyi vezetésével fennhangon elmondtunk egy könyörgést. Nagymaros városért, a nagymarosiakért. Amikor azt látjuk, hogy a székel emberek csengőszóval, az ősi templomi zászlóikkal, énekelve, imádkozva jönnek fölfelé a hegyre, az örökre beleég az embernek a szívébe. Őszinteség, és végtelenül nagy tisztelet érződik ezeknek az embereknek a zárandoklatából.

A mi kis csoportunkban is volt valódi áldozatvállalás, hiszen a férjem, Attila a fellobbanó köszvényes lábával, (mivel nem tudott a fájdalomtól cipőbe bújni) strandpapucs-

ban tette meg a több mint 12 km-es utat. Megható volt a sok segíteni akaró társunk igyekezete. Előző este sorban jöttek, és mindenki hozott valami biztosan hatásos kenőcsöt, sprayt vagy csak egy borogatást a lábára. És megtörtént az apró csoda, másnap reggel képes volt útnak indulni. Rekkenő meleg volt, mégis rövidnek tűnt a szentmise. Nem számított a hőség, nem számított, hogy kemény a föld, ahol ültünk, gyönyörűség volt ez a másfél

óra. Éreztük, hogy ott, akkor feltöltődött a lelkünk isteni kegyelemmel, amelynek ki kell tartania jövő pünkösdig. Másnap este a kedves, csupa szív székel szállásadóink kertjében a Maroson elhangzó imával egyazon időben imádkoztunk a városunkért, az emberekért. Köszönet Kanyó Áginak és Rudolf Anginak a szervezésért.

Idén a legszebb hónapban, májusban vehettünk részt a hegyi Misén. Csodálatos időben, csodálatos helyen adhattunk hálát Istennek mindenért, kérhettünk segítséget, imádkozhattunk együtt. Azt vettem észre, hogy a legtöbb ember az égre emelt arccal hallgatta végig a misét. Komolyan, ezt tapasztaltam. Nem lógatta senki a fejét, nem volt búskomor arc, mindenki bizakodó és boldog volt. Köszönet Ivor Anikónak a nagyszerű rendezésért.

Idén másodszor vettünk részt az Alpha kurzuson, ahol hitben megerősödve, igazi barátokra találva töltöttünk el tizenkét estét. A záró szentmise olyan fel-emelő élmény volt számomra, amelyet ritkán élhet

meg az ember. Mindnyájan ott voltunk az oltár körül, valóban, fizikailag is részt vettünk a szertartáson. Mennyivel könnyebb így, teljes szívvel átélni a történéseket, így, „testközelből”. Amikor mindenki fennhangon elmondhatta a kéréseit, vagy amikor békét kívántunk egymásnak, nemcsak úgy, futólag fogtunk

Fotó: Szimon

kezet a mellettünk állóval, hanem szeretettel megöleltük egymást. Percekig tartott, amíg könnyes szemmel, szeretettel ölelkeztünk. Ilyen lehetett az őskeresztény időben, a kezdetekkor egy szertartás. Ilyen őszinte, tiszta, Istent szinte megérintő lélekkel ritkán élünk át szentmisét. Ott, akkor átéltük.

▶ A kulcsszereplő: az élmény

Fotó: Németh Zoltán Pál

A lamentációkról

Éneklésüket István atya kérésére kezdtük el. Ez az ájtatosság a zsolozsma egyik változata, kiegészítve rituális elemekkel (például a gyertyák oltogatása). A zsolozsma gerincét a zsolotárok adják. Ezek éneklésének több módja van – mi a két kórus és a nép felelgető éneklésével végezzük. Célunk a megszólaltatáskor hogy „*úgy szálljon fel imádságunk, mint a tömjénfüst a Te színed elé*” – a zsolotár szavaival élve. A legmegrázóbb élmény, mikor összeforrt hangunkkal együtt vagyunk Isten előtt.

A Siralmak éneklésére Droblich Jánost kértem fel, az ő hangszínét találtam legmegfelelőbbnek Jeremiás próféta alakjához. Az idegen szavak, melyeket énekel, a héber abc betűi: ezek vezetnek be az egyes szakaszokat.

A gyertyatartón lévő tizenöt gyertya a zsolotárokat és a Benedictust /Zakariás hálaénekét/ jelképezik. Minden zsolotár után eloltanak egy gyertyát, amelynek jelentése: a tanítványok elhagyják Mesterüket. Az utolsó gyertya elvitele–visszahozatala Krisztus halálát–feltámadását ábrázolja.

Ez az ima a húsvéti misztériumban való elmélyülésünket segíti, mely nélkül én már elképzelhetetlennek tartom a nagyhetet.

A kis kórusról

Szeptemberben kezdtük el, nagy örömmel, a zsolotárok, Communiók/ Áldozási énekek/ megtanulásával. Fontosnak tartom, hogy bevonjuk a gyerekeket a plébániai közösségbe, feladatot kapjanak, s vállaljanak, ezzel is érezve odatartozásukat, saját szerepkörüket. Az éneklések során kulcsszerepnek tartom az élményt is. Az igazi művészi élmény csak a „*legértékesebb zenéből táplálkozhat*” – Kodály szerint. Idén az ő születésének 135. és halálának 50. évfordulójára emlékezünk. Még ősszel megtanultuk s elénekeltek az ő művét: a Jézus és a gyermekeket. Karácsonykor a magyar barokk európai képviselőjének, Esterházy Pálnak egyik kantátáját, a Dormi Jesu Fėja Géza és felesége Ildikó segítségével tudtuk megszólaltatni. Húsvétkor Bárdos Lajos Örvendjeteke angyalok című kétszólamú népének-feldolgozása volt a szentmise kezdőéneke.

Célom, hogy a gyerekekkel valóban közös művészi élményt éljünk át, egyúttal maradandó közösségi élményt nyújthassunk Mariannal együttműködve. Amellett, hogy a figyelemnek és az egymásra is figyelésnek a technikáját is elsajátíthassák. Ezúton is köszönöm a gyerekeknek, hogy ilyen lelkesek, s mindenkinek, aki segíti, támogatja működésünket! Istennek legyen érte hála!

▶ A kislány énekar születése

2016 tavaszán Szentlélek szemináriumon vettem részt, és Lélek-áradáskor lehetett kérni a Szentlélek valamelyik adományát. Gondolkodtam, melyiket is kérem, végül a szervezés adományát nem kértem, gondoltam ez nekem úgyis megy, de az imádság alatt többször eszembe jutott, mégis erre lenne szükségem. Ezt kellett volna kérnem. Aztán egy évvel később visszagondolva rájöttem, hogy mást kértem, és ezt az adományt kaptam. Igazán csak a Jóisten tudja, mikor és mire van szükségünk, és azt meg is adja. Így kaptam Felülről egy indítást.

10-12 éves korom óta folyamatosan énekelek az egyházközség kórusában, így szinte belenőttem ebbe, és nagyon szeretem karácsonyra, húsvétra készülve, a kórusral is készülni. Ezáltal még jobban sikerül átélnem az ünnepet. Ezt az élményt szerettem volna gyermekeim számára is továbbadni. Mivel három lányom van, így ezt különösen fontosnak érzem, hogy részesüljenek ők is az örömben: milyen jó is énekelni együtt az Istennek! Úgy láttam, vannak még más lányok a sajátjaimon kívül, akik szívesen csatlakoznának a kezdeményezéshez. Azt is tapasztaltam az elmúlt 10-15 évben, hogy az utánunk következő korosztályokból nem csatlakoztak énekesek a templomi kórushoz, ezt az űrt is próbáltam betölteni. Esetleg majd a gyerekeink folytatják...

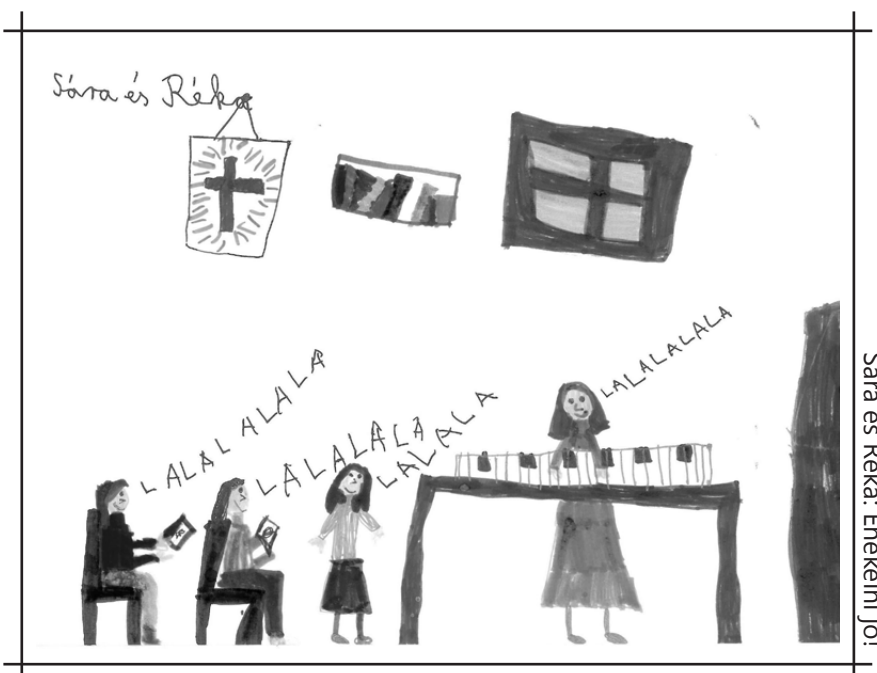
Ebből a két élményből kiindulva ke-
restem meg Zoltainé Szabó Ildikót,
a kántorunkat és kórusvezetőnket,
hogy lenne-e kedve csatlakozni a
törekvésünkhöz, és leendő kiskó-
rusunkat vezetné-e? Ildikó szívesen
mondott igent a felkérésre. Ezután
kezdődött a közös munka, ő a zenei
részt, én pedig a szervezési feladato-
kat vállaltam. Tavaly szeptemberben
kezdük hirdetni a kórust, és meg-
szólítani a lányokat, akik hívásunkra
szívesen jöttek a próbákra, melyeket
vasárnaponként tartunk a misék kö-
zött. Minden hónapban három gitá-
ros mise van, a hónap 4. vasárnap-
ján van az orgonás, a kórusos mise.

Próbáinkon mindig ezekre a havi misékre készülünk, zsoltár, alleluja, áldozási ének, Ildi persze egy-egy kórusművet is hozott, melyeket a kislányok ügyesen, lelkesen tanultak meg. Jó volt látni, hogy néhány hónappal ez előtt, még nehezen igazodtak ki a zsoltár, antifóna, hajlítások között, és mostanra már könnyedén eléneklük a zsoltárokat, tudják, mi mit jelent. Nagy öröm, mennyire szeretik ezeket az énekeket, élvezik, ahogy énekelnek, látszik az arcukon az öröm, nem beszélve arról, hogy mennyire szép hangjuk van. A közelmúltban egy misén Ildikó nővére, Mariann, aki karvezetőként segített, azt mondta: olyan, mintha angyalok énekelnének.

Fontos esemény volt kiskórusunk életében a nagyhét és a húsvét. Amikor a gyerekek külön is énekeltek a lamentációkban, illetve a felnőttekkel együtt. Úgyesen és gyorsan bele tudtak kapcsolódni. Aztán jöttek a gyerekek a passió próbákra és a nagyheti miséken is együtt énekeltek. Nagy öröm látni a lelkesedésüket, hallani a szép hangjukat, és megtapasztalni velük az együtténeklés és szolgálat örömet.

Ezúton hívjuk próbáinkra vasárnaponként háromnegyed 9-től fél 10-ig a közösségi házba azokat a lányokat, akik szívesen csatlakoznak kiskórusunkhoz.

| TRIEB MARIANN |

► Egyházközségi juniális

Nekem nagyon tetszett, hogy szentmisével kezdtük a napot, mert ez adott egy jó lendületet. Jó volt, hogy ilyen sokan eljöttek. Örültem, hogy sok kisgyerek jött. Jó volt látni, hogy mindenki megtalálta a helyét a közösségben, senki nem érezte magát egyedül, mindenkinek volt beszélgetőtársa. Tetszett, hogy sokan lelkesen segítettek, nemcsak a szervezésben, hanem a lebonyolításban is. Az ebéd nagyon finom volt, ráadásul többfélét is készítettek. Szerintem ez jó ötlet volt. A dicsőítésen is sokan részt vettek. Jó volt egész nap érezni Isten jelenlétét. Nekem nagyon tetszett ez a közösségépítő program, remélem jövőre is lesz.

| GÁVEL RÉKA |

► Pünkösdhétfő a plébániakertben

A reggeli szentmise után előadások. Ragyog a nap, szerencsére dús a lomb is. A tágas udvaron férfiak a bográcsok körül, gyerekek futkosnak, matatnak,

hemperegnek. Majd falatozás: brassói, pásztortarhonya, babgulyás, szarvaspörkölt. Egy asztalhoz ül egy svédországi fiatalember, aki éppen az apjánál van látogatóban és egy helyhez kötött nagymama, akit időnként körülugrándoz az unokája.

Délután hat gitár és nyolc torok zengi, hogy szent az Úr – amihez 20-30 ember csatlakozik. Örülünk egymásnak, dicsőítjük a Lelket – ujjongunk nyolcvanéves korkülönbséggel is. A háttérben a mindenre kiterjedő, tapintatos szervezés! Ilyen a Teremtő? És a teremtmény? Ha „egy szív, egy lélek”.

| HORTOVÁNYI EMŐKE |

Imádság – amire a költő tanított

*Mindenható egyesség Istene,
Ki össze tartod a világokat!
Engedd, hogy bármi sorsnak ellene,
Vezessen egy nemes s nagy gondolat,
Hogy nemzetünknek mindenik nyomára
Ragyogjon emberméltóság sugára.*

/ Vörösmarty Mihály /

Fotó: Kovács Gábor

► Úrnapi oltárok

Fotó: Láng András

Fotó: Láng András

Fotó: Kovács Gábor

Macskás Tamás: Szilvi néni

► A kedd reggeli mise

Amikor kedd reggeli misére készülünk, mindig nagyon korán kelünk, hogy reggelizhessünk és áldozni is tudjunk. Szeretek reggeli misére járni, mert csak én ministrálok egyedül és az akolitus. Nem rendetlenkednek és beszélgetnek körülöttem a többiek, és rendesen tudok ministrálni. Ha valamit nem tudok, akkor mindig segítenek. Egyszer mise után, amikor a suliba bementem, majdnem térdet hajtottam a portán. Nagyon nevettem magamon. Amikor reggeli misével kezdek, jól indul a napom.

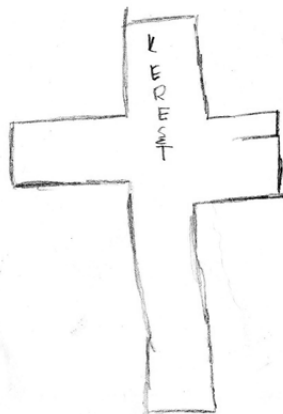
| SZALAI-BENEDEK MÁRK |

Szlávik Zsuzsanna: Elsőáldozó vagyok

Szak Brigi: Kedd reggelenként

Brigi 4/B

Templomba járni
jó!
Érdekes.

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitás folyamatosan forgatja meglévő készletét szokott helyén ezért:

KÍNÁL, egyben KERES:

Ruhafélét, gyerekruhát, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, főleg szabadidő ruhát, dzsekit, cipőt, csizmát, pokrócot, ágyszőnyeget, ágyneműt, függönyt, bútort, edényt, háztartási eszközöket és gépeket.

Folyamatosan szükség van kályhára, tűzhelyre, mosógépre, centrifugára, hűtőgépre (jutányos árért is, amennyiben javítható).

Nyitva tartás:

szombatonként 9-11-ig

Címünk:

2626 Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

Érdeklődés, bejelentkezés:

+36 30 500 43 92

FELHÍVÁS:

Ismeretlen vagy bizonytalan eredetű holmit ne vegyetek kéz alatt!

A 3. negyedév programjai

Június:

21-23. Kis ifi tábor

26-28. Plébániai hittantábor

Július:

2-9. Észak-Duna menti ifjúsági tábor

22. Vacsora fehérben

28-29. Apa-fia kenuzás

Augusztus:

13-16. Család tábor

Szeptember:

3. márianosztrai zárandoklat

11. Templombúcsú

17. Nyitott templomok éjszakája

18. Veni Sancte

25. Szentírás vasárnapja

Impresszum

Kiadja:

Szent Márton Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

400

► Gyerekmaros!

Nagy szükség van segítőkre! – mondta István atya, és arra gondoltam, miért ne próbáljam ki. Végül így kerültem be abba a 70 fős csapatba, akik nagy szeretettel és sok programmal várták a gyerekeket az ifjúsági találkozó gyerekmaros részén. Arra készültünk mind az előtalálkozón, mind az előző nap, hogy a gyerekek nyelvén tudjuk átadni Jézus üzenetét, hogy ezen a napon ők is találkozzanak vele. Én a legkisebbekhez, az óvodásokhoz és elsősökhöz kerültem. Az alsóiskolában fogadtuk őket, ahova szüleikkel érkeztek. Ki kissé félénkebben merészkedett be a terembe, ahol hajtogattunk, rajzoltunk, de volt, aki vidáman rohant a már régebbi gyerekvigyzókhoz. Együtt mentünk ki a rétre a szentségi sátorhoz, majd mindenki letelepedett a „mosolygós kiflit” majszolgatva. Az ebédet, a vidám játékokat két domonkos rendi nővér: Anna nővér és Diana nővér előadása tarkította. Elbábozták a gyerekeknek, hogyan kapcsolódik össze Szent Domonkos a kutyával, és hallottunk Szent Margitról is. Minden gyerek kapott tőlük egy kis nyakba akasztható képecskét, amit rögtön

kiszínezték. Mielőtt visszaindultunk volna az iskolába, még volt egy nagy közös ima. Mind a 600-700 gyerek együtt mondta a szentségi sátor előtt. A délután 4-kor kezdődő gyermekmisén már kevesebben vettünk részt a templomban, de így is nagyon jó hangulatban telt. A kicsik között már néhányan bóbiskolva, de többségében lelkesen énekeltek a dalokat a zenekarral. Majd a nap fénypontjaként bevonultunk a plébániakertbe, ahol a gyerekmaros egyesült a „nagymarossal”, s együtt volt kicsi és nagy. A mise záró áldása után minden fiatal visszavonult az iskolákba, ahonnan szüleikkel tértek haza.

Számomra hatalmas élmény volt, hogy részt vehettem ezen a programon. A gyerekek kacagása, életöröme csak arra tud buzdítani, hogy mindenkinek ajánljam, próbáljátok ki! Menjetek szervezőnek, mert szeretettel várnak mindenkit a gyerekmarosra, vagy küldjétek a gyerekeket, mert fantasztikusan lehet szórakozni.

| PÉNTEK JUDIT |

Fotó: Németh Zoltán Pál